

РОБЪРТ ШЕКЛИ НЮГЪНТ МИЛЪР И МОМИЧЕТАТА

Превод от английски: Рени Димитрова, 1997

chitanka.info

Нюгънт Милър се наведе да разгледа следите, като внимателно отстрани листата и клонките с джобния си нож. Бяха оставени наскоро от малък крак. Може би женски?

Загледан в следите, Милър си представи как от тях израства жена. Виждаше твърде ясно високата извивка на стъпалото, тънкия глезен и стройните златисти крака. Като завъртя въображаемата жена върху въображаемия ѝ пиедестал, Милър се възхити на грациозната извивка на гърба ѝ и сякаш видя...

— Достатъчно — каза си той. Нямаше друго доказателство освен следата. Надеждата може да бъде опасна, а желанието с катастрофални последици.

Той бе висок, слаб мъж с тъжно лице, много загорял, обут в гуменки, панталони в цвят каки и синя трикотажна риза. На гърба си носеше раница, а в ръката държеше гайгеров брояч. Имаше очила с рогови рамки. Лявата им дръжка бе счупена и поправена с канап и клонка, а дъгата над носа бе подсилена с тел. Сега очилата като да се държаха добре, но той не бе съвсем сигурен. Беше доста късоглед. Ако се счупеше някое от стъклата, никога нямаше да може да го замени. Понякога сънуваше кошмар, в който очилата му падаха и той посягаше да ги хване, но не успяваше и те падаха в пропастта, превъртайки се безкрайно дълго надолу.

Той натисна очилата към носа си, измина няколко метра и отново огледа земята. Можеше да различи два или три чифта следи, а може би и повече. Изглежда бяха оставени наскоро.

Милър установи, че започва да трепери. Той се наведе към следите, но си напомни, че не бива да се надява. Хората, които ги бяха оставили, може и да бяха мъртви.

И все пак трябваше да провери. Той се изправи и тръгна по следите. Те водеха през изъхналата поляна към края на гората. Той спря за момент и се заслуша.

Беше тиха, красива септемврийска утрин. Слънцето печеше по голите поля и се отразяваше от сухите, бели клони на дърветата. Единствените звуци, които чу, беше изморената въздишка на вятъра и непрекъснатото чукане на гайгеровия брояч.

— Нормално ниво — каза си Милър. — Който и да е тръгнал по този път, трябва да има гайгеров брояч.

Но те може и да не са го използвали както трябва. Възможно бе да са заразени, даже умиращи от лъчева болест. Не можеше да си позволи да се надява. Бе останал нормален толкова дълго, защото не се надяваше, не мечтаеше, не си позволяваше да изпитва желаня.

— Ако са мъртви — каза си той, — ще ги погребва както се полага.

Тази мисъл го освободи от злите демони на надеждата и желанието.

Вече в гората, той загуби следите из храстите. Опита да продължи в същата посока, но гайгеровият брояч започна да трака яростно. Той започна да се движи предпазливо, държейки брояча пред себе си. Когато се измъкна от горещото място, направи завой под прав ъгъл и тръгна успоредно на посоката на пътеката. Броеше внимателно крачките си. Нямаше да е добре, ако попаднеш в капан от радиация, без чист изход. Преди три месеца му се бе случило такова нещо и тогава батериите на гайгеровия брояч почти свършиха, докато намери път навън. Сега имаше резервни батерии в раницата си, но опасността не бе отминала.

След около двадесет метра той свърна отново, за да пресече пътеката. Вървеше бавно и гледаше в земята.

Извади късмет. Откри следите отново, а близо до тях, парче плат, откъснато от клонката на един храст. Той взе плата и го прибра в джоба си. Следите изглеждаха съвсем пресни. Дали да не се реши все пак на малка надежда?

Не, още не. Не беше забравил какво се случи преди по-малко от шест месеца. Беше изкачил малък пясъчен хълм, за да претърси склада, намиращ се на върха му. На залез се бе спуснал от хълма и в основата му бе намерил тялото на мъж. Беше мъртъв само от няколко часа. На гърба му имаше автомат и пушка, а джобовете му бяха пълни с гранати. Но те не бяха му осигурили защита против коварния враг. Мъжът се бе самоубил. Топлият револвер още беше в ръката му.

Явно бе следвал следите на Милър. Когато бе стигнал подножието на хълма, следите се бяха изгубили. Може би издръжливостта на човека е била нарушена от ужасните радиационни изгаряния по гърдите и ръцете. Вероятно загубата на малката надежда, когато следите са свършили върху камъните, е била твърде непоносима

за него. Каквато и да е била причината, той се бе застрелял в главата в подножието на хълма. Надеждата го бе убила.

Милър бе свалил оръжието от човека и го бе погребал. Бе мислил дълго дали да вземе оръжията. Съблазняваше го мисълта да ги има. Можеха да му бъдат много необходими в този разрушен нов свят.

Но накрая бе решил да не ги взема. Не искаше да нарушава твърдото правило на живота си. Особено след всичко, на което бе станал свидетел. Освен това в такова време оръжието бе нещо доста опасно за притежателя си. Затова той го изхвърли в реката.

Това се бе случило преди по-малко от шест месеца. Сега Милър следваше дирите през рядката гора към тясното поточе. Когато го пресече, в засъхналата кал можеха да се преброят пет чифта следи. Бяха толкова скорошни, че влагата още не бе попила в земята. Хората трябва да бяха минали оттук преди по-малко от половин час.

Той почувства демоните на надеждата и желанието да се размърдват в душата му. Нямахше ли да е твърде глупаво да се надява на възможността да срещне хора? Разбира се, глупаво беше. Веднъж освободени, демоните можеха да се обърнат против самия него, както това бе станало с човека в подножието на онзи хълм. Надеждата и желанието бяха най-опасните му врагове. Той не посмя да пусне духовете от запушената бутилка дълбоко в ума си.

Продължи да върви бързо по следата, сигурен, поради нарастващата свежест на дирите, че се движи по-бързо от предполагаемата група хора. Гайгеровият му брояч почукваше спокойно, доволен от ниското ниво на радиация. Хората пред него, ако бяха още живи, трябва също да търсеха пътя си с гайгер.

Всъщност беше толкова просто да оживееш. Но твърде малко хора успяваха.

Милър бе разбрал, че краят е наблизил, когато китайските комунисти започнаха голямото си нападение с амфибии против Формоза. В началото всичко приличаше на локална война. Толкова локална и толкова яростна, колкото онази малка война в Кувейт или акцията на силите на ООН на българо-турската граница.

Но това все пак бе искрата. Пактовете като верига повлякоха в конфликта държава след държава. Още не бяха използвани ядрени оръжия, но употребата им бе неизбежна.

Нюгънт Милър, хонорован професор по древна история в колежа Лоревил в Тенеси, прочете надписа върху стената и започна да складира запаси с храна в пещерите на Лоревил. Тогава бе на тридесет и осем години и откакто се помнеше, а вероятно и докато бъдеше жив, щеше да си остане горещ привърженик на пацифизма. Когато радарите за далечно предупреждение изпратиха сигнал за неидентифицирани ракети, идещи от север, Милър вече бе подготвен. Той веднага отиде в пещерите на Лоревил, входът към една от които се намираше на по-малко от миля от колежа. Бе изненадан да види, че само около петдесетина студенти и преподаватели са дошли с него. Защото предупреждението бе достатъчно ясно.

Ракетите паднаха и накараха групата да се оттегли по-надълбоко из лабиринта от пещери и тунели. След седмица ядрените атаки свършиха. Оживелите тръгнаха към повърхността.

Милър провери радиацията при входа на пещерата и установи, че е смъртоносна. Не можеха да излязат. Храната им вече свършваше и радиоактивните отпадъци проникваха в дълбочина, принуждавайки ги да слизат все по-надолу из пещерите.

След четири седмици тридесет и осем души бяха умрели от глад. Радиацията на изходите бе още твърде висока, за да може да се излезе. Милър реши да се спусне в по-дълбоките нива и да се опита да открие все още недокоснати запаси с храни. Придружиха го още трима. Останалите решиха да рискуват и да излязат въпреки радиацията.

Милър и приятелите му се спуснаха дълбоко в мрака на пещерите. Бяха много слаби и нито един от тях не бе обучен спелеолог. Двама бяха убити от каменно свлачище. Милър и още един мъж упорито се държаха за живота. Не успяха да намерят запаси с храна, но намериха поток тъмна вода и видяха в него блясъка на риби. Слепи риби, които прекарваха целия си живот в пещерите. Те се опитаха да уловят някоя, но не успяха. Минаха няколко дни, докато Милър успя да прегради една част от потока, да хване няколко риби и да ги изхвърли на брега. По това време приятелят му вече беше мъртъв.

Милър живееше до потока и изнамираше нови начини да лови риба. Отчиташе времето, колкото му бе възможно, и веднъж седмично се изкачваше мъчително до повърхността, за да проверява радиацията. Минаха дванадесет седмици, преди тя да спадне достатъчно, за да му позволи да излезе.

Никога не срещна останалите от пещерата, макар че намери трупове на някои от тях.

Навън се опита да намери хора. Търсеше навсякъде. Но силната радиация бе убила повечето оживели след нападението с водородни бомби. Много малко бяха се запасили с храна или гайгерови броячи. Всички или почти всички бяха излезли да търсят храна преди радиацията да е паднала до приемливо равнище. Без съмнение имаше и някои останали живи. Но къде? Къде?

Той търси няколко месеца. После престана да търси. Предположи, че някъде из Африка и Азия, както и Южна Америка има оживели хора. Той никога нямаше да ги срещне. Но може би някой ден щеше да намери няколко души в Северна Америка. А може би не. Но междуременно той щеше да живее.

Той живееше, като вървеше на юг през есента и се връщаше на север през пролетта. Един мълчалив мъж, който никога не бе искал война, който мразеше убийствата със страст, каквато много показвах, но малко чувствах. Той бе човек, който се придържаше към повечето си стари навици, като че ли бомбите никога не бяха падали. Четеше книги, когато намереше такива, страстно събираше картини и скулптури, като ги измъкваше от призрачните хранилища на празните галерии.

Той бе човек, който много преди Втората световна война си бе обещал никога да не убива човешко същество и който сега, след Третата световна война, не виждаше причина да променя решението си. Той бе приятен, младолик учен, който бе преживял смъртта на по-силни от него, с по-високи принципи и идеали. Той бе човек, когото обстоятелствата бяха принудили да подтисне желанията и да изостави надеждата си.

Следите водеха през редки хрусталаци, около покрита с мъх гранитна канара. Чу звуци.

— Полъх на вятъра — каза си той.

Заобиколи канарата и спря. Пред него, само на няколко метра, имаше петима души. За жадните му очи те приличаха на тълпа, армия, множество. Бяха се събрали около малък огън. Трябваше му няколко секунди, за да осъзнае цялата тази информация.

— Ех, мамка му — каза един от тях.

Той се вгледа. Отново обхвана картината. Петима души, всичките жени. Пет жени, облечени в разкъсани джинси и якета, с раници, поставени на земята до тях, с първобитни копия, опрени върху раниците.

— Кой си ти? — попита една от жените. Тя беше най-възрастната, може би петдесетгодишна. Беше ниска, жилава, здрава жена, с квадратно лице и стоманеносива коса, мускулести ръце и кафяв, жилест врат. Върху дългия си нос имаше пенсне, едното стъкло на което бе счупено.

— Не можеш ли да говориш? — попита строго жената.

— Мога — отвърна Милър. — Извинете. Просто бях изненадан. Вие сте първите жени, които виждам след бомбардировките.

— Първите жени ли? — попита тя рязко. — А виждал ли си мъже?

— Само мъртви — отговори Милър. Той се извърна и огледа останалите четири. Те бяха млади, някъде около двадесетгодишни, и Милър реши, че са невероятно красиви. Без съмнение, те се различаваха помежду си, но за Милър, попаднал на тях изневиделица, те бяха като някаква неизвестна раса и затова му се виждаха еднакво чужди. Като четири златокожи, дългокраки животни с огромни, спокойни очи на пантери.

— Значи ти си единственият мъж наоколо — каза възрастната жена. — Е, това няма да ни създаде проблеми.

Момичетата не проговориха. Те го гледаха. Милър започна да се чувства неудобно. Преценяваше отговорността на положението и тези мисли го възхищаваха, но го и тревожеха.

— Ще трябва да се запознаем — заяви възрастната жена с твърд тон. — Аз съм госпожица Денис.

Милър зачака, но госпожица Денис не представи момичетата.

— Аз съм Нюгънт Милър — каза той.

— Добре, господин Милър, вие сте първият човек, когото срещаме. Нашата история е много проста. Когато чух тревогата, заведох момичетата в подземие на нашето училище. То е училище за млади девизи „Чарлтън-Ванес“. Аз съм... Бях преподавателка по етикеция.

„Колежка“ — помисли си кисело Милър.

— Естествено — продължи госпожица Денис, — аз бях заредила скривалището с хранителни продукти, както всеки уважаващ себе си човек би направил. Но такива се оказаха малко. Имах няколко гайгерови брояча, с чиято употреба се запознах сама. Някои глупаци настояваха да напуснем скривалището веднага след като бомбардировките спряха. Аз успях да убедя тези момичета в опасността от радиацията. Тя проникна надолу. Ние бяхме принудени да напуснем скривалището и да потърсим подслон във водоснабдителната система, която се намираще по-надълбоко.

— Ние ядохме мишки — обади се едно от момичетата.

— Така е, Сузи — каза госпожица Денис. — Ядохме мишки и при това бяхме много, много щастливи, че ги има. Когато радиацията спадна до безопасно равнище, ние се измъкнахме. И оттогава си прекарваме добре.

Момичетата кимаха в съгласие. Те още наблюдаваха Милър с продълговатите си очи на пантери. И Милър ги наблюдаваше. Беше се влюбил едновременно във всички тях, при това напълно искрено. Особено в Сузи, защото знаеше името ѝ. Но не беше се влюбил в ниската, мускулеста госпожица Денис.

— Моята история е почти същата — заговори Милър. — Аз се скрих в пещерите Лоревил. Не намерих мишки за ядене, но се хранех с някакви странни риби. Предполагам, че сега трябва да решим какво ще правим оттук нататък.

— Така ли? — попита госпожица Денис.

— Аз така мисля. Ние, останалите живи, трябва да се съюзим и да си помагаме. Аз ли да се присъединя към вашия лагер или вие ще дойдете в моя? Не знам какви са вашите възможности, но аз съм се погрижил. Събрал съм малка библиотека, няколко картини и доста храна.

— Не — заяви госпожица Денис.

— Ами щом настоявате да бъде при вас...

— Настоявам. За нашето място. И сами. Това означава без вас, господин Милър.

Милър просто не можеше да повярва на ушите си. Той погледна момичетата. Те го изгледаха изплашено, но по лицата им не можеше да се прочете нищо.

— Слушайте — заговори Милър. — Ние трябва да си оказваме взаимно помощ. Да си помагаме...

— Под което разбирате мъжка похотливост — отрязва го госпожица Денис.

— Не съм имал предвид нищо подобно — възрази Милър. — Но ако настоявате да говорим по този въпрос, предполагам, че ще трябва да оставим на природата да се погрижи за това.

— Природата вече се е погрижила — каза госпожица Денис. — И това е единствено правилното решение. Ние сме пет жени. Прекарахме си много добре заедно през последните месеци. Нали, момичета?

Момичетата кимнаха, но очите им не се отделяха от Милър.

— Ние нямаме нужда от вас или от какъвто и да било мъж. Нито нужда, нито желание — продължи госпожица Денис.

— Боя се, че не ви разбирам — каза Милър, макар да започваше да му става ясно.

— За всичко това са виновни мъжете — каза госпожица Денис. Тя размаха дебелия си ръка с жест, който искаше да каже, че няма нужда от възражения. — Мъжете ръководеха държавите, мъжете бяха войници и ядрени специалисти, мъжете започнаха войната, която изтри от лицето на земята човешката раса. Дори и преди бомбардировките, аз винаги съм предупреждавала моите момичета да се пазят от мъжете. Много глупости се говореха за равноправието между половете, но на практика жените си оставаха собственост на мъжете и тяхна играчка. Но тогава времената бяха нормални и аз не можех да обясня напълно своята теория по този въпрос. Училищните власти нямаше да ми го разрешат.

— Бих ги разбрал — каза Милър.

— Сега времената вече не са нормални. Вие, мъжете, объркахте всичко веднъж и завинаги, и няма да имате втори шанс. Особено след като аз се заема с това.

— Може би момичетата имат друго мнение — обади се Милър.

— Аз възпитавам тези момичета — заяви госпожица Денис. — Това е бавен процес, но ние имаме достатъчно време. И аз съм уверена, че моите уроци са започнали да дават плодове. Ние се чувстваме добре заедно, нали, момичета?

— Да, госпожице Денис — отвърнаха момичетата в хор.

— И на нас не са ни необходими мъже наоколо, нали?

— Да, госпожице Денис.

— Видяхте ли?

— Почакайте за момент — каза Милър. — Аз мисля, че вие поставяте въпроса неправилно. Някои мъже носят отговорност за войните. Не всички мъже. Аз например бях горещ пацифист дори и по времето, когато това не бе приемано с добро око. По време на Втората световна война служих в медицинска служба. Никога не съм отнемал човешки живот и никога не съм имал намерение да го направя.

— Значи сте подлец като всички останали мъже — отрязва госпожица Денис.

— Аз не се смятам за подлец — настоя Милър. — Аз съзнателно отричах войната по убеждение, а не от страх. Моят медицински взвод работеше на фронтовата линия също както бойците, само че ние не бяхме въоръжени. Бил съм под обстрел. Бил съм раняван, макар и не тежко.

— О, колко героично — иронизира го госпожица Денис, а момичетата се изсмяха.

— Аз не се опитвам да парадирям с разбиранията си пред вас — продължи Милър. — Аз просто се опитвам да ви накарам да разберете какъв човек съм. Хората са различни, нали така?

— Всички мъже са еднакви — натърти госпожица Денис. — Всички. Мръсни, космати, миризливи, похотливи животни, които подпалват войни и убиват жени и деца. Не се опитвайте да ми говорите за мъжете.

— Трябва — настоя Милър. — Вие не знаете много за нас. Кажете ми какво сте направила *вие*, за да спрете войните, които толкова мразите?

— Че какво може да направи една жена? — попита госпожица Денис. — Пленниците са длъжни да следват победителите.

— Глупости — каза Милър. — Ако жените наистина искаха да спрат войните, те можеха да направят много. Чели ли сте някога „Лизистрата“? Аристофан е разказал как жените в Гърция са отказали да споделят леглото на съпрузите си, докато не спрат да водят войни. Точно в това е смисълът...

— Чела съм тази пиеса — отвърна госпожица Денис. — Едва ли точно това е било практичното разрешение.

— Защо не? Не е ли защото вие, жените, също обичате войната и боготворите бойците? Ако бяхте искали, можехте да попречите на тази война. Но вие не сте пожелали! Ницше казва...

— Престанете да ми цитирате всички тези автори *мъже* — прекъсна го госпожица Денис. — Вашата логика е избирателна. Фактът е, че вие, мъжете, притежавате властта и я използвате. Вие третирахте жените като играчки и използвахте Земята като едно огромно бойно поле, докато изгубихте собственото си право на съществуване. Сега вас ви няма, изчезнахте, край. Вие сте изчезнал вид. Стоите тук със смешното си косматото лице и ни изглеждате странно като динозавър или птеродактил. Махайте се. Идете да умрете някъде другаде, господин Милър. Ние, жените, ще използваме сега собствения си шанс.

— Ще ви бъде трудно да се размножавате — предупреди я Милър.

— Но не и невъзможно. Аз съм изучавала много внимателно последните трудове по партеногенеза. Размножаването определено е възможно без наличието на мъжки същества.

— Може и да е така — възрази Милър. — Но вие не сте достатъчно обучен учен. Пък даже и да бяхте, нямате необходимата апаратура.

— Затова пък знам къде са провеждани изследванията — заяви госпожица Денис. — Може да открием някоя от жените-учени още жива. Пък ако оборудването е оцеляло, шансовете ни стават още по-високи. С него и моите познания по въпроса, мисля че ще решим проблема.

— Никога няма да можете — заяви Милър.

— Аз пък мисля, че ще успеем. Но дори и да не се получи, предпочитам да присъствам на загиването на човешката раса, отколкото да позволя на *мъжете* да ни командват отново.

Лицето ѝ бе почервеняло и тя се бе ядосала.

— Много добре разбирам вашата омраза към мъжете — каза Милър. — Към *някои* мъже. Но съм сигурен, че можем да се разберем и да постигнем някакво удовлетворително взаимно съгласие...

— Не! Говорихте достатъчно! Махайте се оттук!

— Няма — възпротиви се Милър.

Госпожица Денис се приближи бързо към купчината оръжия и вдигна едно от копията.

— Момичета — каза тя. — Пригответе се.

Момичетата още се възхищаваха на Милър. Те се поколебаха за миг. После, подчинявайки се на авторитета на госпожица Денис, те грабнаха по няколко камъка от раниците си. Гледаха очаквателно към госпожица Денис.

— Отивате ли си? — попита тя.

— Не!

— Убийте го с камъни!

Вихрушка от камъни разцепи въздуха. Милър се приведе, за да прикрие гайгеровия си брояч и почувства как камъните улучиха гърба и краката му. Тези момичета, които той обичаше, особено Сузи, нямаше да го убият. Те щяха да спрат в мига, когато се засрамят от постъпката си.

Но камъните го удряха и един даже го улучи по главата и едва не го събори. Той разтърси глава, обърна се и хукна напред, като още държеше гайгеровия си брояч. Госпожица Денис упорито се опитваше да го намушка с копието. Той избегна острието и сграбчи копието с лявата си ръка. Започнаха да се боричкат за оръжието.

Макар и с една ръка, той почти го бе изтръгнал, но госпожица Денис, силна и набита като бик, бе доста мощна за него. Тя успя да издърпа копието и го удари по главата с дръжката. Той се търкулна настрани и отново се изправи на крака.

— Убийте го! — викаше госпожица Денис. — Убийте този мръсен мъж!

Момичетата със зачервени от възбудата лица се насочиха към него. Милър усети едно копие да го одрасква по ръката. Той се обърна и хукна.

Не знаеше колко дълго бе бягал из зеления здрач на гората. Накрая вече не можеше да тича. Измъкна джобния си нож и се извърна. Но никой не го преследваше.

Милър легна върху студената земя и се опита да мисли. Тази жена, госпожица Денис, трябва да беше луда. Една стара мъжемразка, закоравяла лесбийка, полудяла от бяс. А момичетата? Беше сигурен, че те не искаха да го ранят. Може би даже го обичаха. Но бяха подчинени на влиянието на старата кучка.

Установи, че не бе загубил нито гайгеровия брояч, нито очилата си в боя. Беше благодарен на това. Без тях щеше да му бъде трудно да намери собствения си лагер.

Винаги бе знаел, че всеки човек си е малко луд. Трябваше да осъзнае, че оживелите след атомната буря ще бъдат по-откачени от обикновено. Тази откаченячка, госпожица Денис. Да си мисли, че *мъжете* са изчезнал вид, моля ти се!

Шокиран, Милър установи, че всъщност би могъл да я разбере. Колко мъже бяха останали живи? А колко жени? Колко от оживелите притежаваха гайгерови броячи? Колко от тях ще успеят да избегнат опасностите, които се изправят пред тях?

И все пак това не се отнасяше до него. Оживяването на човешката раса не беше негов проблем. Трябва да е бил луд, за да позволи на демоните на надеждата и желанието да се освободят от мястото, където ги бе затворил в ума си. Сега ще е необходимо да се бори и да ги победи отново. Но той можеше да го направи. Ще прекара остатъка от живота си между книгите и картините. Може би ще остане последният цивилизован човек на този свят.

Цивилизован... Милър трепна и си спомни лицето на Сузи и останалите, техните очи на пантери, с които го гледаха. Жалко, че не бе успял да постигне някакъв компромис с госпожица Денис. Но при тези обстоятелства нямаше какво да се прави...

Освен да изостави всичките принципи, с които бе изживял живота си досега.

Би ли могъл? Той погледна ножа в ръката си и потрепера под силата, с която го разтърсваха демоните в душата му. Дланта му стисна дръжката.

След миг последният цивилизован човек на този свят бе мъртъв. С него изчезна и последния пацифист и съзнателен противник на войната, последният колекционер на произведения на изкуствата, последният библиофил.

На мястото на тези приятни същества се появи *Милър*, стиснал малкия нож в ръката си, оглеждащ гората за нещо.

Откри го. Един дълъг цял метър кол, опушен от мълния и достатъчно тежък.

Той бързо одялка излишните клонки. Скоро госпожица Денис ще изпита върху гърба си ужасната мъст на наистина косматия, миризлив,

мръсен, въоръжен с кривак мъжкар. Надяваше се тя да има време да осъзнае, че сама е предизвикала раждането на този звяр. За нея това ще бъде истинска изненада.

А след нея идеше ред за изненадата на момичетата. Особено на Сузи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.